

— Мені макіяж не потрібен, — каже Рон. Він сидить на стільці з прямою спинкою, бо Ібрагім сказав, що на телебаченні не можна горбитись.

— Невже? — відповідає гримерка Пауліна Дженкінс, дістаючи щіточки й палітру зі своєї сумочки. Вона встановила дзеркало на столі в Кімнаті пазлів. У рамку дзеркала вбудовані лампочки, і це світло відбивається від її вишневих сережок, що гойдаються вперед і назад.

Рон відчуває легенький наплив адреналіну. Ось воно. Він буде на телебаченні. Але де ж решта? Він сказав, щоб вони приходили, тільки «якщо захочуть, бо там не буде нічого особливого», але буде спустошений, якщо друзі не з'являться.

— Нехай дивляться на мене такого, як я є, — каже Рон. — Я заслужив це обличчя. Воно оповідає мою історію.

— Історію жажів, якщо дозволиш таке уточнення, — каже Пауліна, вивчаючи спершу палітру, а тоді знову Ронове обличчя. Вона посилає йому повітряний цілунок.

— Не кожен мусить бути прекрасним, — каже Рон. Його друзі знають, що інтерв'ю почнеться о четвертій. Вони ж скоро вже мають прийти?

— Тут я згодна, любий, — каже Пауліна. — Я чудес творити не вмію. Але я пам'ятаю тебе з минулого.

Симпатичний був персонаж для тих, кому такі подобаються, правда?

Рон бурчить.

— Бо мені такі дуже подобаються, якщо чесно, якраз мій типаж. Завжди стояв за інтереси робочого люду, га? Тиснув авторитетом? — Пауліна розкриває пудреницю. — Скажи, ти досі в усе те віриш? Права робочому люду?

Ронові плечі трошечки розправляються, ніби в бика, що готується вийти на арену.

— Чи досі я вірю в що? У рівність? У силу робітників? Як тебе звуть?

— Пауліна, — відповідає Пауліна.

— Чи досі я вірю в те, що добра робота має бути справедливо оплачена, Пауліно? Вірю більше, ніж будь-коли.

Пауліна киває.

— Добренько. А тепер закрій мегафон хвилин на п'ять і дай мені зробити роботу, за яку мені платять, а саме: нагадати глядачам «Південного Сходу сьогодні», який ти красень.

Рон розкриває рота, але з нього не виходить ані слова, що дуже йому непритаманно. Пауліна, більше не зволікаючи, береться накладати основу.

— Справедливість, щоб я сказала. Ти ба, які в тебе шикарні очі. Такі були б у Че Гевари, якби він працював у порту.

Рон бачить у дзеркалі, як відчиняються двері Кімнати пазлів. Заходить Джойс. Він був упевнений, що вона не підведе. Не в останню чергу тому, що вона знає: сюди прийде Майк Вегорн. Правду кажучи, це вона все задумала. Вона обирала справу.

Рон помічає, що на Джойс новий кардиган. Просто не змогла стриматись.

— Ти ж казав нам, що будеш без макіяжу, Роне, — під'юджує Джойс.

— У них так не можна, — захищається Рон. — Це Пауліна.

— Вітаю, Пауліно, — каже Джойс. — Роботи тобі тут непочатий край.

— Я бачила й гірше, — говорить Пауліна. — Працювала колись у медичному серіалі.

Двері знову відчиняються. Заходить оператор, а за ним звуковик, а за ними копиця білого волосся, тихий шерех дорогого костюма й бездоганний, маскулітний, але ненав'язливий запах Майка Вегорна. Рон бачить, що Джойс зашарілася. Він би закотив очі, якби йому саме зараз не накладали консилер.

— Гарзд, бачу, що ми вже зібралися, — каже Майк. Його усмішка така ж біла, як і волосся. — Я Майк Вегорн. Єдиний і неповторний, не купуйте підробки.

— Рон Річі, — говорить Рон.

— Та ще й власною персоною, — каже Майк, хапаючи Ронову руку. — Анітрохи не змінилися, га? Це наче поїхати на сафарі й побачити лева зблизька, містере Річі. Лев, а не людина, правду кажу, Пауліно?

— Безперечно, щось таке, — погоджується Пауліна, пудрячи Ронові щоки.

Рон бачить, як Майк повільно розвертається в бік Джойс і пробігає очима по її новому кардигану.

— А це ж хто, дозвольте спитати?

— Я Джойс Медоукрофт. — Вона майже присідає в реверансі.

— Бачу, що так і є, — погоджується Майк. — То ви з невідпорним містером Річі пара, Джойс?

— О боже, ні, ой леле, подумати тільки, та ні ж бо. Ні, — каже Джойс. — Ми друзі. Не ображайся, Роне.

— Друзі, значить, — каже Майк. — Пощастило Ронові.

— Годі фліртувати, Майку, — докоряє Пауліна. — Це нікому не цікаво.

— О, Джойс було б цікаво, — зауважує Рон.

— Це так, — каже Джойс. Ніби до себе, але достатньо голосно, щоб інші почули.

Двері знову відчиняються, й Ібрагім встромляє голову всередину. От молодець! Тепер тільки Елізабет бракує.

— Я спізнився?

— Саме вчасно, — каже Джойс.

Звуковик чіпляє Рону мікрофон на вилогу піджака. Джойс наполягла, щоб він вдягнув піджак на свою футболку «Вест Гема». На його думку, це зайве. Ба навіть грішно. Ібрагім сідає коло Джойс і дивиться на Майка Вегорна.

— Ви дуже вродливі, містере Вегорн. Класично вродливі.

— Дякую, — згідно киває Майк. — Я граю в сквош, зволожую шкіру, а про решту дбає природа.

— І десь штука фунтів на косметику, — каже Пауліна, накладаючи на Рона останні штрихи.

— Мені теж часто кажуть, що я вродливий, — провадить далі Ібрагім. — Гадаю, що коли б моє життя пішло іншим шляхом, я теж міг би стати диктором новин.

— Я не диктор новин, — виправляє Майк. — Я журналіст, якому випало читати новини.

Ібрагім киває.

— Меткий розум. І чуйка на історії.

— І саме тому я тут, — каже Майк. — Щойно прочитавши ваш імейл, я зачув історію. Новий спосіб життя, селища для пенсіонерів і знане лице Рона Річі. Я подумав: «Так, глядачам таке точно сподобається».

Минулі кілька тижнів були спокійні, але Рон радий тому, що команда знову взялася до діла. Уся історія з інтерв'ю — це афера, яку задумала Джойс, щоб заманити Майка Вегорна в Куперс-Чейз і спробувати добути з нього щось корисне для їхнього нового розслідування.

Джойс надіслала імейл одному з продюсерів. Хай там як, а Рону випало знову з'явитись на телебаченні, і він дуже цьому радий.

— Ви ж повечеряєте з нами після цього, містере Вегорн? — питає Джойс. — Ми замовили столик на пів на шосту. Після пікової години.

— Прошу, називайте мене Майком, — каже Майк. — І боюся, що ні. Я намагаюсь не ходити в людні місця. Ну, знаєте, приватність, мікроби й усе таке. Впевнений, що ви розумієте.

— Ох, — каже Джойс. Рон бачить її розчарування. Якщо десь у Кенті чи Сассексі і є більша прихильниця Майка Вегорна, то Рон хотів би її побачити. Але, задумавшись над цим, вирішує, що не хотів би її бачити.

— У нас завжди чимало алкоголю, — каже Ібрагім до Майка. — І я підозрюю, що серед присутніх буде чимало ваших прихильників.

Майку дали паузу на роздуми.

— І ми могли б розказати вам про «Клуб убивств по четвергах», — каже Джойс.

— «Клуб убивств по четвергах»? — перепитав Майк. — Схоже на вигадку.

— Якщо замислитися, то все вигадка, — каже Ібрагім. — А алкоголь у нас, до речі, зі знижкою. Нам намагались заблокувати субсидію на нього, але ми провели збори, обмінялись кількома словами, і вони передумали. І ми відпустимо вас ще до пів на восьму.

Майк дивиться на годинник, а тоді на Пауліну.

— Гадаю, ми могли б швиденько повечеряти?

Пауліна дивиться на Рона.

— А ти там будеш?

Рон дивиться на Джойс, а та твердо киває.

— Так, схоже, що буду.

— Тоді ми залишимось, — каже Пауліна.

— Добре, добре, — говорить Ібрагім. — Ми хотіли б поговорити з тобою про дещо, Майку.

— Про що ж то? — питає Майк.

— Розкажемо, як надійде час, — каже Ібрагім. — Не хочеться відтягувати фокус від Рона.

Майк сідає в крісло навпроти Рона й рахує до десяти. Ібрагім схиляється до Джойс.

— Це він перевіряє налаштування мікрофона.

— Я здогадалась, — каже Джойс, і Ібрагім киває. — Дякую, що переконав його залишитись на вечерю — ніколи точно не знаєш, що спрацює, правда?

— Саме так, Джойс, ніколи не знаєш. Можливо, ви поберетесь ще до кінця року. А коли й ні, а до цього слід бути готовими, я впевнений, що ми отримаємо досхочу інформації про Бетані Вейтс.

Двері відчиняються ще раз, і до кімнати заходить Елізабет. Уся банда на місці. Рон вдає, що не розчулився. Востаннє він мав таких друзів, коли його ушпиталили після зіткнення зі щитами поліції на страйку друкарів у Вовпінгу. Щасливі часи.

— Не зважайте на мене, — каже Елізабет. — Ти якийсь інший, Роне. Що з тобою? Виглядаєш... здоровим.

Рон бурчить, але бачить, що Пауліна всміхається. Варто сказати, що усмішка дивовижна. Чи Пауліна в його дивізіоні? Їй під сімдесят, може, вона замолода для нього? А сам він тепер взагалі в якому дивізіоні? Він дуже давно про це не думав. Хай там як, усмішка шикарна.

Керувати з в'язниці наркобандою, яка крутить товаром на багато мільйонів фунтів, буває важко. Але, як виявила Конні Джонсон, цілком можливо.

Більшість персоналу в'язниці у неї в кулаці, та й чому б мало бути інакше? Вона кидає їм достатньо грошей. Але ще лишилось кілька охоронців, які не бажають грати з нею, і Конні цього тижня довелося ковтнути вже дві нелегально отримані сімки.

Діаманти, убивства, торба з кокаїном. Її дуже майстерно підставили. Суд буде за два місяці. До того вона з усіх сил намагатиметься тримати бізнес жвавим.

Чи визнають її винною, а чи ні, але Конні схильна в усі плани закладати оптимістичний сценарій. Готуйся до успіху, казала колись її мама, але скоро по тому померла, коли її збив незастрахований фургон.

Понад усе їй корисно лишатися діяльною. У в'язниці графік дуже важливий. Також важливо мати на що очікувати, і Конні з нетерпінням чекає, коли зможе вбити Богдана. Він — причина її ув'язнення, і хоч у нього й очі наче гірські озера, йому доведеться зникнути.

І тому старому теж. Тому що допоміг Богдану її підставити. Вона порозпитувала й з'ясувала, що його звуть Рон Річі. Йому теж доведеться зникнути. Вона залишить